

Arrest

nr. 230 024 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juli 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 25 juli 2015 wordt de verzoekende partij opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

1.3. Op 28 augustus 2015 wordt het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgegeven.

1.4. Op 12 april 2016 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van acht maanden met probatie-uitstel voor een termijn van drie jaar behalve de voorhechtenis daar zij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was en die niet bij machte was om in haar onderhoud te voorzien en met de omstandigheid dat zij het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie zij samenleefde of samengeleefd heeft en met wie zij een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad heeft. Dit feit pleegde de verzoekende partij op 24 juli 2015.

1.5. Op 27 september 2017 wordt de verzoekende partij opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg.

1.6. Op 16 januari 2018 herroept de Correctionele rechtbank van Turnhout de gunstmaatregel van het probatie-uitstel verleend op 12 april 2016.

1.7. Op 20 februari 2018 kan de verzoekende partij haar voorlopige hechtenis verder onder elektronisch toezicht ondergaan.

1.8. Op 22 februari 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw opgesloten.

1.9. Op 20 april 2018 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van vijf jaar daar de verzoekende partij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder oogmerk om te doden, slagen en verwondingen te hebben toegebracht met de dood tot gevolg, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was en die niet bij machte was om in haar onderhoud te voorzien. Dit feit pleegde de verzoekende partij op 10 september 2017.

1.10. Op 13 februari 2019 wordt de verzoekende partij tijdens een persoonlijk gesprek met een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen wordt om haar verblijfsrecht te beëindigen en wordt haar de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van de beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

1.11. Op 8 maart 2019 wordt de vragenlijst hoorrecht ingevuld.

1.12. Nadat een verlenging van de termijn werd toegestaan, stuurde de advocate van de verzoekende partij op 9 april 2019 een aantal documenten door.

1.13. Op 18 juli 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Krachtens artikel 44bis §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 22.02.2011 diende u te Geel een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving {bijlage 8}" in.

Op 05.04.2011 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 25.07.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Turnhout uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg.

Op 28.08.2015 werd het aanhoudingsmandaat van 25.07.2015 onder voorwaarden opgeheven.

Op 12.04.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 3 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad» met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in haar onderhoud te voorzien en met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie u samenleefde of

samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad heeft. Dit feit pleegde u op 24.07.2015.

Op 27.09.2017 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Turnhout uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg. De Correctionele Rechtbank van Turnhout heeft op 16.01.2018 de gunstmaatregel van het probatie-uitstel verleend op 12.04.2016 herroepen.

Vanaf 20.02.2018 kon u uw voorlopige hechtenis verder via elektronisch toezicht ondergaan.

Op 22.02.2018 belde u naar de dienst monitoring van het Vlaams Centrum voor Elektronisch Toezicht om te zeggen dat u uw woonst wenste te verlaten om werk te zoeken. Er werd u uitgelegd dat dat niet mogelijk was in uw huidige regime. U weigerde elke medewerking en u vertrok zonder toestemming naar buiten. Er werd door het Vlaams Centrum voor Elektronisch Toezicht om een seining en opsporing gevraagd. U werd nog diezelfde dag gevat (22.02.2018) en opnieuw opgesloten in de gevangenis van Turnhout.

Op 20.04.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, slagen of verkondingen te hebben toegebracht met de dood tot gevolg, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. Dit feit pleegde u op 10.09.2017.

Op 10.09.2017 om 11u39 werden de verbalisanten opgeroepen om zich naar de Stationsstraat van Geel te begeven alwaar een bebloed persoon, later geïdentificeerd als J.T., aangetroffen werd tegen een bank in het stadspark. Zij stelden vast dat J.T. in zeer dronken toestand tegen de bank zat en verwondingen in het aangezicht en achteraan het hoofd had. Hij werd overgebracht naar het ziekenhuis van Geel. De verbalisanten konden geen gesprek met hem voeren, aangezien hij dronken en de Nederlandse taal niet machtig was.

J.T. was de dag voordien, op 09.09.2017, om 20u reeds in stomdronken toestand gevallen en met een bebloed aangezicht overgebracht naar het ziekenhuis. Tegen het advies van de dokters, besloot hij diezelfde dag op eigen risico het ziekenhuis te verlaten. J.T. lag vanaf 10.09.2017 in coma en overleed op 26.09.2017.

Op 12.09.2017 nam een getuige contact op met de zus van het slachtoffer, en vertelde dat u het slachtoffer enkele malen opzettelijk had laten vallen. Deze getuige werd op 15.09.2017 verhoord door de politie en verklaarde onder meer dat een Pool, die later kon worden geïdentificeerd als u, erg dronken was en het slachtoffer verschillende malen doelbewust had laten vallen en hem had gestampt ter hoogte van zijn buik in de zij. Hij maakte de vergelijking met het geluid van een baksteen die op de grond viel.

Prof. Dr. Jacobs kwam tot de conclusie dat samenlezing van de gegevens van de lijkschouwing, de aanvullende technische onderzoeken en de beschikbare medische stukken, toelieten te stellen dat het slachtoffer was overleden ten gevolge van een majeur craniocerebraal trauma met uitgebreide schedelbreuk ter hoogte van het achterhoofd, ontwikkeling van hersenoedeem en diffuse hersenvliesbloeding. Er waren bovendien aanwijzingen dat het slachtoffer een scrotaal trauma had opgelopen, mogelijks ten gevolge van een trap in het kruis.

Op 27.09.2017 verleende de onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding en werd u vervolgd voor het toebrengen van slagen en verwondingen met de dood tot gevolg met de verzwarende omstandigheid dat het slachtoffer een kwetsbaar persoon betrof. Door de gevolgen van de zware alcoholproblematiek van uw slachtoffer in het algemeen en de specifieke dronken situatie waarin hij zich op 10.09.2017 bevond, was zijn fysieke weerbaarheid dermate aangetast dat hij extreem kwetsbaar was, wat u ook moet hebben beseft. U betwistte dat u door uw opzettelijke daad de dood van het slachtoffer heeft veroorzaakt en stelde dat er geen duidelijkheid was over de gebeurtenissen van 10.09.2017. De rechtbank besliste op basis van alle beschikbare elementen dat u weldegelijk schuldig was aan het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen die uiteindelijk de dood tot gevolg gehad hebben. De feiten zijn bijzonder ernstig en gebeurden zonder enige aanwijsbare reden. U hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van uw slachtoffer die op een vreselijke wijze is overleden. Het leed voor de nabestaanden, waaronder een minderjarige zoon, moet aanzienlijk zijn.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. U lijkt blijbaar al langer te kampen met agressie- en alcoholproblemen. U werd namelijk op 12.04.2016 reeds veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor intra familiaal geweld op uw zwangere ex-partner (feit gepleegd op 24.07.2015). Uit het desbetreffend vonnis blijkt; 'Gelet op de aard en de ernst van de feiten, de

omstandigheden waarin deze zich hebben voorgedaan en de gegevens eigen aan de persoon van beklaagde en rekening houdend met zijn gunstig strafregister en met het feit dat beklaagde geconfronteerd wordt met diverse problemen, onder meer agressie en alcoholproblemen, komt het gepast voor hem een bestraffing op te leggen zoals hierna bepaald en de gevangenisstraf met uitstel te verlenen behoudens de voorhechtenis, onder strikte voorwaarden. Dit sterke signaal van de rechtbank dat het dringend tijd werd dat u (o.a.) zich zou laten behandelen voor uw alcoholproblematiek en dat u een cursus diende te volgen om uw agressie onder controle te krijgen, lijkt u gewoon naast u neergelegd te hebben. De voorwaardelijke straf die u boven het hoofd hing, leek onvoldoende om u aan te zetten uw problemen doeltreffend aan te pakken. Ruim 2 jaar na dit intra familiaal geweld, kampte u nog steeds met dezelfde problematiek zodat het op zijn minst lijkt alsof u met veel inspanningen leverde om u te herpakken. De Correctionele Rechtbank van Turnhout diende de gunstmaatregel van het probatie-uitstel op 16.01.2018 dan ook te herroepen. U leefde de opgelegde voorwaarden, immers met na.

Uw alcoholprobleem wordt ook bevestigd door het schrijven van uw voormalige werkgever d.d. 19.01.2019. Hieruit blijkt: "Wil zijn zeker bereid om W. (...) een nieuwe kans te geven als arbeider binnen ons bedrijf, mits de garantie dat hij een adequate begeleiding volgt voor zijn alcoholproblematiek. Dit heeft in het verleden tot regelmatige afwezigheid op het werk geleid, vooral op maandag, wat uiteraard niet bijdraagt tot een positieve samenwerking. Mits gegarandeerde behandeling (sic) van zijn alcoholproblematiek bevestigen wij dat wij een job hebben voor W. (...). Daarnaast blijkt uit uw strafregister dat u (minstens) 4 maal veroordeeld werd door de politierechtbank te Turnhout (op 20.06.2014, 01.2016, 13.03.2017 en op 29.11.2017); 3 van die veroordelingen betroffen o.a. "dronken s uren of m soortelijke staat»'. Deze veroordelingen door de Politierechtbank bevestigen eveneens dat u weldegelijk al meerdere jaren te kampen heeft met alcoholproblemen. U heeft de verkeersveiligheid derhalve in gevaar gebracht. Bestuurders moeten op de weg altijd de nodige voorzichtigheid in acht nemen en daar past het besturen van een voertuig nadat alcohol is gebruikt absoluut niet bij. Het is algemeen bekend dat de concentratie en de reactietijd door het gebruik van alcohol negatief worden beïnvloed. Dat u blijkbaar niet aarzelt om dronken achter het stuur te kruipen, toont nog maar eens aan hoe onverantwoord u zich gedraagt en hoe weinig rekening u houdt met derden. Uit het "Vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht" d.d. 15.04.2019 uitgesproken door de Strafvorderingrechtbank (hierna: SURB) te Antwerpen blijkt weliswaar dat u met het oog op een ambulante behandeling in het kader van uw alcoholproblematiek aangemeld werd bij CGG De Meander (Turnhout), u was daar welkom voor een intakegesprek van zodra u over de nodige uitgaansvergunningen zou beschikken. Na de uitspraak van dit SURB vonnis heeft u slechts twee uitgaansvergunningen genoten (op 13.05.2019 en op 03.07.2019). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een problematiek die reeds jaren aansleept, na (mogelijks) twee afspraken verholpen zou zijn. U heeft geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat uw alcoholproblematiek onder controle zou zijn en op 04.07.2019 werd u overgeplaatst naar de gevangenis te Beveren waardoor verondersteld kan worden dat u opnieuw zou moeten starten met een nieuwe therapeut/instelling. Uit hetzelfde SURB vonnis blijkt eveneens dat u voor woonst aanvankelijk bij uw broer terecht kon maar dat inmiddels gebleken is dat uw broer u steunt in de ontkenning van de feiten en de alcoholproblematiek waardoor een alternatief gezocht moet worden. Uw broer zou zelf ook met een alcohol-, agressie- en schuldproblematiek kampen.

Op 22.02.2018 toen u onder elektronisch toezicht stond, belde naar de monitoring om te zeggen dat u wenste te vertrekken om werk te zoeken. Er werd u uitgelegd dat dat niet mogelijk was in uw huidige regime. U weigerde elke medewerking en u vertrok zonder toestemming naar buiten. U werd diezelfde dag nog gevat en opnieuw opgesloten in de gevangenis van Turnhout. Uit dergelijk gedrag blijkt dat u het nog steeds moeilijk heeft u aan bepaalde verplichtingen te houden en dat u nog steeds geen schuldbesef lijkt te hebben. Dat u reeds uitgaansvergunningen verkreeg die zonder problemen verlopen zijn, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het met meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Dat uit het SURB vonnis d.d. 15.04.2019 eveneens blijkt dat u zich binnen de gevangenis goed gedraagt en dat u tewerkgesteld bent in de keuken, verandert niks aan het gegeven dat er nog steeds een risico bestaat op recidive. De ernst van de feiten, de herhaling van het geweld, het mislopen van de probatie, de vaststelling dat u al geruime tijd met een alcoholverslaving kampt, de afwezigheid van een bewijs dat uw alcohol- en agressieproblematiek inmiddels degelijk aangepakt werden en onder controle zijn, maken dat een risico blijft bestaan dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen waardoor mogelijkerwijze nog slachtoffers zouden kunnen vallen.

Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer »hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 13.02.2019 werd u tijdens een persoonlijk gesprek met een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U stelde dat u de vragenlijst hoorrecht met ulv advocaat wenste in te vullen. Nadat een verlenging van de termijn toegestaan werd, stuurde uw advocate op 09^04.2019 een aantal documenten door. Uit de vragenlijst hoorrecht die op 08 03.2019 gedateerd werd, blijkt dat u Pools en Nederlands is kan lezen, spreken en/of schrijven; dat u ongeveer sinds februari 2010 in België bent, dat u een Pools paspoort hebt in de gevangenis en dat u in het bezit was van een Belgische werkvergunning maar dat deze reeds vervallen is; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was bij uw broer op Pijn 69 te 2440 Geel; dat u niet gehuwd bent of een duurzame relatie heeft in België, dat u familie heeft in België, namelijk uw 2 broers* R.P. (...) (... - ...), R.L. (...) (... - ...) en uw zoon, T.N. (...); dat u een minderjarig kind heeft in België, T.N. (...) , .(...) , maar dat u niet meer samen bent met uw partner T.V. (...) (...) – (...); dat u niet getrouwd of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België en er geen minderjarige kinderen heeft; dat uw ouders in Polen verblijven R.S. (...) – (...) en R.K. (...), (...); dat u geen schooltraject heeft in België - dat u 7 jaar gewerkt heeft bij de firma Hegrola in Westerlo en dat u wanneer u de gevangenis verlaat daar opnieuw kan gaan werken; dat u nog niet gewerkt heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat u in België wil blijven om uw zoon te kunnen zien en hem financieel te ondersteunen; omdat u terug graag bij uw huidige werkgever zou gaan werken en omdat u 8 jaar geleden uw leven achtergelaten heeft om een betere toekomst te hebben in België. U voegde de volgende bijkomende documenten toe: een brief van T.V. (...); een globaal loopbaanoverzicht; een uittreksel uit het register van de akten van geboorte van uw zoon T.N. (...); een bief van uw advocaat en een mail van de firma Hegrola.

Uit het formulier hoorrecht alsook uit de veroordeling d.d. 12.04.2016 blijkt dat u in het verleden een relatie had met T.V. (...) geboren te G. (...) op xxx, van Belgische nationaliteit. Uit deze relatie zou op xxx te G. T.N. (...) (Belgische nationaliteit) geboren zijn. Bij uw hoorrecht voegde u een ongedateerde, met de hand waarin ze aangeeft dat u de vader van N. (...) bent, dat ze liever zou hebben dat u in België blijft omdat N. (...) echt gehecht is aan u en dat hij weent als ze het bezoek in de gevangenis moeten afronden. Vooreerst kan opgemerkt worden dat u N. (...) niet officieel als uw zoon erkend heeft.

Uit uw rijksregister blijkt dat u nooit officieel op éénzelfde adres was ingeschreven als T.V. (...) en N. (...). Sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET) bezocht N. (...) begeleid door zijn moeder, u slechts 12 (gegevens tot 10.07.2019, bezoek op 17.03.2018, 07.04.2018, 28.04.2018, 10.05.2018, 19.05.2018, 14.07.2018, 01.09.2018, 20.10.2018, 29.12.2018, 16.02.2019, 23.03.2019 en 01.06.2019)

'U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe u invulling geeft aan het gezins-en /of familieleven met N. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van N. (...), of u deelt in de beslissingen over de opvoeding, of u regelmatig telefonisch contact heeft in de perioden tussen twee bezoeken door en dergelijke meer.

Er is enkel de bewering van mevrouw en u dat het wel degelijk uw zoon is en dat hij aan u gehecht is. Er liggen echter geen objectieve stukken voor die op gedegen wijze onderbouwen dat N. (...) weldegelijk uw zoon is en dat u een sterke band had en nog steeds heeft met hem.

Ervan uitgaande dat deugdelijk aangetoond zou zijn dat u zich weldegelijk kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna *quod non* kan opgemerkt worden dat mevrouw T. (...) zwanger was toen u haar op 24.07.2015 opzettelijk verwondingen of slagen toebracht.

Vervolgens heeft het gegeven dat u inmiddels N. (...) had, u er niet van weerhouden nog strafbare feiten te plegen evenmin heeft het vaderschap u ertoe aangezet om uw drank-agressieprobleem aan te pakken. N. (...) was nog geen 2 jaar oud toe u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde nadat u iemand opzettelijke slagen en verwondingen die de dood tot gevolg hadden, had toegebracht. Vanaf 20.02.2018 kon u uw voorlopige hechtenis verder via elektronisch toezicht ondergaan, eventueel zou u uw (vermeende) zoon op die manier vaker kunnen zien hebben, u kon zich echter niet aan de voorwaarden houden waardoor u twee dagen later weer naar de gevangenis moest. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin ten opzichte van N. (...).

Zoals reeds vermeld bezocht N. (...) u sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET) slechts 12 keer (gegevens tot 10.07.2019). De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk- EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet van uit uw herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien hij wat ouder is, u niet zou kunnen komen opzoeken in uw land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van zijn (toekomstige) schoolvakanties door te brengen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij deafweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM 3 oktober 2014, nr.12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013 nr. 30/2013) Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76, EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uw broers R.L. (...)(..., van Poolse nationaliteit, E-kaart geldig tot 10.05.2022) en R.P.S. (...) (...), van Poolse nationaliteit, E+kaart geldig tot 12.12.2019) verblijven in België. Uw broer L. (...) komt regelmatig op bezoek in de gevangenis. Uw broer P. (...) kwam op 22.08.2015 en op 31.01.2018 op bezoek in de gevangenis (de bezoekerslijst tot 03.07.2019). Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw broers, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen u en (één van) uw broers die aanleiding zou geven tot het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat zij u bezoeken in de gevangenis betekent niet noodzakelijkerwijze dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U verklaarde in februari 2010, toen u bijna 18 jaar oud was, aangekomen te zijn op het grondgebied. Pas in het begin van 2011 regelde u uw verblijfssituatie. Thans bent u 27 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van +/- 9 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt Immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. In uw hoorrecht verklaarde u dat uw ouders in Polen wonen.

Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u officieel in België gewerkt hebt bij de firma Hegrola in Westerlo, dat zij in een begeleidend schrijven bevestigden dat u een goede arbeider was die door de jaren voldoende ervaring heeft opgebouwd en dat zij bereid zijn u een nieuwe kans te geven mits de garantie dat u een adequate begeleiding volgt voor uw alcoholprobleem, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u bij de firma Hegrola heeft opgedaan, zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Polen of daar waar u zich zal vestigen enkel positief beïnvloeden. Uit niks blijkt dat u met de thans reeds gevolgde opleidingen en de werkervaring die u in België opdeed, geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijk belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang; van de samenleving."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 106 van de Grondwet *iuncto* de artikelen 1, 2° en 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing werd genomen door de heer Alexander DE CROO. Het nagaan of een administratieve rechtshandeling gesteld werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de

openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient te worden opgeworpen en bekeken (RvS 24 maart 1998, nr. 72.660; RvS 5 augustus 1997, nr. 67.639).

Overwegende dat art. 106 GW stelt dat:

" Geen akte van de Koning kan gevolg hebben, wanneer zij niet medeondertekend is door een minister, die daardoor alleen reeds, ervoor verantwoordelijk wordt." Voor het antwoord op de vraag welke minister bevoegd is om een handeling van de Koning te dekken moet een onderscheid gemaakt worden tussen de politieke verantwoordelijkheid dewelke een minister op zich neemt en de ondertekening an sich dewelke de voorwaarde is voor het tot stand komen van een rechtsgeldige handeling. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2012, 28, p.32) "Met het oog op de rechtsgeldigheid van de administratieve rechtshandeling zou uit art. 106 GW eveneens kunnen worden afgeleid dat een besluit grondwettelijk is door de medeondertekening ervan door één enkele minister, ongeacht zijn bevoegdheid binnen de regering. Deze redenering geldt echter niet zonder voorbehoud. in de eerste plaats moet rekening worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van ieder van de ministers beperkt is tot de aangelegenheden en diensten waarvoor het benoemingsbesluit hen bevoegd maakt en dat voor een bepaalde aangelegenheid het besluit medeondertekend moet worden door de minister die voor die aangelegenheid bevoegd is ingevolge het benoemingsbesluit> eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten." (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2012, 28, p.32) De bestreden beslissing werd genomen krachtens art. 44bis §2 Vreemdelingenwet dewelke stelt: " § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid." De bestreden beslissing kadert derhalve in de toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen zodat zij valt onder de bevoegdheid van de Minister, zoals deze volgt uit artikel 106 van de Grondwet iuncto artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dat het artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet stelt dat onder "de Minister" dient verstaan te worden "de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Dat uit de formulering van art. 44bis § 2 Vw volgt dat deze bevoegdheid uitdrukkelijk werd toegekend aan de Minister van Asiel en Migratie, waardoor een beslissing in uitvoering van dit artikel door deze Minister zelf dient ondertekend worden. Dat art. 2 van de Wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers luidt als volgt: "De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere Koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden." Dat mevrouw Maggie DE BLOCK werd benoemd tot Minister voor Asiel en Migratie zoals bepaald in art. 8 KB 20 januari 2019 tot wijziging van art. 18 KB 5 februari 2015. Het voornoemde artikel 18 van het KB van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden het volgende vast stelt: ".De Minister van Asiel en Migratie, oefent de voogdij uit over :
1° de Dienst Vreemdelingenzaken;
2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;
3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;
4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers;
5° het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel."

Het kwestieuze besluit werd genomen door de heer DE CROO in zijn hoedanigheid als Viceeersteminister en Minister van Financiën en Ontwikkelingsamenwerking. Zoals hierboven aangehaald werd , werden deze bevoegdheden echter toegekend aan mevrouw Maggie DE BLOCK waardoor er in het kader van de toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen enkele normatieve norm bestaat die de dezelfde bevoegdheden zou hebben toegekend aan de heer DE CROO. De heer DE CROO is derhalve niet bevoegd om het kwestieuze besluit te nemen. Het besluit dd. 18.07.2019 is derhalve niet wettig genomen. Om deze reden dient de bestreden beslissing als onwettig beoordeeld te worden."

3.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 106 van de Grondwet geen uitstaans heeft met de bevoegdheid voor het nemen van de bestreden beslissing. Immers betreft de *in casu* bestreden beslissing een beslissing tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 44bis, §2 van de

Vreemdelingenwet en geenszins een akte van de koning. Het betoog van de verzoekende partij betreffende artikel 106 van de Grondwet is aldus niet dienstig.

3.1.3. De bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf wordt genomen op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 1, §1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

Uit voormelde artikelen volgt dat de bevoegdheid van het nemen van de *in casu* bestreden beslissing toekomt aan de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aldus de minister van Asiel en Migratie.

Het wordt niet betwist dat voormelde minister bevoegd is voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing genomen werd door de heer A. De Croo in zijn hoedanigheid als Vice-eersteminister en Minister van Financiën en Ontwikkelingssamenwerking. Immers wordt de handtekening van de heer De Croo duidelijk voorafgegaan door de bewoording *“Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, Maggie De Block, afwezig: Vice-eersteminister en Minister van Financiën en Ontwikkelingssamenwerking”*.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de bestreden beslissing niet werd genomen door de bevoegde minister, nu deze wel degelijk werd genomen in naam van de Minister van Asiel en Migratie. De verzoekende partij toont evenmin aan dat een dergelijke vervanging door een collega-minister bij tijdelijke afwezigheid niet zou zijn toegestaan. Hieromtrent wijst de Raad er nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zoals ook wordt aangegeven in de verweernota, dat de eerste minister heeft bepaald dat *“De Minister die om welke reden ook – opdracht in het buitenland, vakantie, ziekte – tijdelijk de leiding van zijn departement moet overlaten, (...) ervoor (moet) zorgen dat hij door een door hem gekozen Collega vervangen wordt, wiens naam hij mij tijdig meedeelt.”* Eveneens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat Maggie De Block aan de koning en aan de Eerste Minister op 25 juni 2019 heeft meegedeeld dat zij van 14 juli tot en met 1 augustus 2019 in Frankrijk zal verblijven omwille van privéredenen en zij daarbij zal vervangen worden van 14 juli tot 27 juli 2019 door Vice-eersteminister en minister van Financiën en Internationale Ontwikkeling de heer Alexander De Croo.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de heer De Croo onbevoegd was om de bestreden beslissing te nemen voor de Minister van Asiel en Migratie en de bestreden beslissing derhalve onwettig is genomen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“- onvoldoende onderzoek naar 'ernstige reden van openbare orde en recidivegevaar'

Vooreerst weze het benadrukt dat verzoeker wel degelijk bescherming geniet van art. 8 EVRM.

Inderdaad, zo blijkt dat :

_ Verzoeker hier reeds 8 jaar verblijft,

_ Hij heeft gewerkt bij een Belgisch bedrijf, zijnde de firma HEGROLA en bovendien pensioenrechten heeft opgebouwd

_ Hij naaste familieleden heeft in België (broers etc...)

_ Hij een ex-vrouw heeft, zijnde mevrouw T.V. (...)

_ Hij een, weliswaar niet-erkend, kind heeft doch evenwel dat het kind hem vaak genoeg ziet - tot in de gevangers toe-

- Dat zijn ex-vrouw een verklaring bijbrengt dat hij wel degelijk een goede relatie heeft met zijn kind. Overigens merkt verzoeker op dat mevrouw T. (...) geen enkel belang heeft om de waarheid niet te vertellen nu zij in het verleden het slachtoffer van partnergeweld is geweest. Het kan derhalve niet ernstig betwist worden dat verzoeker bescherming geniet van art. 8 EVRM. De bestreden beslissing is gebaseerd op art. 44bis §2 Vw dewelke stelt: " § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid." De Belgische Staat doet natuurlijk niets liever dan verzoeker af te schilderen als een ernstig gevaar voor de openbare orde en schat het recidivegevaar in als zeer groot (zie bestreden beslissing pg. 3). In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip "openbare veiligheid" betreft, stelt het HvJ dat dit een aantasting betreft van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83). Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. Het komt de Staatssecretaris dan ook toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van récidivé kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). Zoals

hierboven aangegeven meent verzoeker dat de intrekking van zijn verblijfsrecht een schending uitmaakt van art. 8 EVRM. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier alsook uit de bijgebrachte stukken dat verzoeker een familie-en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM, dewelke als dusdanig beschermd dient te worden. Dit recht is evenwel niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Uner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting met zich mee de betrokken burger mondeling of schriftelijke horen, nadere informatie in te winnen of deskundigen om advies te vragen (Algemene beginselen van openbare dienst en van behoorlijk bestuur S. Bouckaert, P. Baeyens, N. Vanderscheuren, Handboek Verblijfsrecht, 10 juli 2016, Wolters Kluwer, blz. 30 ev.). Zoals hierboven reeds aangehaald werd, meent de Belgische Staat in haar bestreden beslissing dat verzoeker op heden nog steeds een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, alsook dat het recidivegevaar "zeer groot" is. (bestreden beslissing pg. 2 en 3). De Belgische Staat schildert verzoeker af als een serie-crimineel waarvoor elke hoop verloren is en dat hij wegens zijn alcoholverslaving altijd zal hervallen. Vooreerst merkt op dat de Belgische Staat voorafgaand het nemen van deze beslissing geen deskundige hebben geraadpleegd, noch enig psychologisch verslag hebben geconsulteerd. De verslagen van de PSD geven een veel genuanceerder beeld over de persoon van verzoeker alsook over zijn problemen. Verzoeker heeft verschillende laakbare feiten gepleegd, dewelke niet door verzoeker ontkend noch gebagatelliseerd worden. Echter deze vonden plaats tijdens een onzekere periode in zijn leven. De beweringen van de Staatssecretaris, met name dat verzoeker geen empathisch vermogen zou hebben en dat hij een voortdurend crimineel gedrag aan boord zou leggen, zijn dan ook volstrekt ongegrond. Dankzij de hulpverlening van vrienden/familie en intensieve begeleiding van sociale begeleiders heeft verzoeker een ernstig proces meegemaakt waardoor hij anders in het leven staat. Intussen heeft verzoeker ook een positief intakegesprek gehad bij de MEANDER waardoor verzoeker in aanmerking komt voor een ambulante begeleiding. (stuk 3) Deze hebben bovendien duidelijk gemaakt dat hij verder zal opgevolgd worden door hen. Uit dit stuk blijkt dat verzoeker de nodige ambulante begeleiding krijgt. Dit dient dan ook samengelezen te worden met de werkbepalte van Hegrola die stellen dat verzoeker zijn werkzaamheden kan hervatten indien hij zich ambulant laat begeleiden. De werkbepalte gecombineerd met het stuk dat aantoonst dat hij zich ambulant laat begeleiden tonen afdoende aan dat verzoeker enerzijds schuldinzicht heeft en anderzijds van zijn fouten geleerd heeft. Verzoeker benadrukt dat hij in dit verband in de door hem ingevulde vragenlijst duidelijk gesteld heeft dat hij met deze job wel degelijk een positieve toekomst heeft. Inderdaad, het gegeven dat verzoeker actueel de mogelijkheid heeft om vooreen betaalde job in aanmerking te komen, vormt minstens een aanwijzing van schuldinzicht en dus een relevant gegeven bij de beoordeling van het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde (zie RvV 31 juli 2018, nr. 207 389). Het valt immers moeilijk in te zien hoe een werkgever bereid zou zijn om verzoeker te werk te stellen, indien hij op basis van persoonlijke contacten, geen vertrouwen in zou hebben dat verzoeker, mist de nodige begeleiding, in staat is om te fungeren op de arbeidsmarkt. Zoals echter uit het stuk van MEANDER blijkt laat verzoeker hem echter ambulant begeleiden zodat hij uitzicht heeft op een tewerkstelling. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet, minstens nauwelijks, dat verweerster rekening heeft gehouden met dit specifieke gegeven. Inderdaad, er wordt op geen enkele wijze écht concreet ingegaan in het kader van de motivering op dit punt, zodat ook niet blijkt waarom dit element volgens verweerster het

actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde kan wegnemen (zie RvV 31 juli 2018, nr. 207 389). In dit verband wijst verzoeker er tevens op dat hij een nieuwe werkgever, BRUEGELMANS & Zoon BVBA , gevonden heeft om verzoeker aan te nemen bij wie hij zou mogen beginnen werken op 26.08.2019 (stuk 4). Verzoeker heeft derhalve uitzicht op vast werk. Dit wijst er toch voldoende op dat enerzijds hij wel degelijk de nodige inspanningen verricht heeft om zijn alcoholprobleem te overwinnen alsook dat hij geen actueel gevaar is voor de openbare orde , nu meerdere personen (Hegrola en Breugelmans & Zoon BVBA) bereid zijn gevonden om verzoeker aan te nemen. Verzoeker wijst erop dat hij hiervan slechts kennis heeft gekregen op 03.07.2019, oftewel na het nemen van de beslissing. De raadsman van verzoeker heeft dit echter onverwijld meegedeeld aan verweerster (stuk 3). Verweerster gaat hier dan ook ten onrechte aan voorbij en een voldoende zorgvuldig onderzoek op dit punt blijkt dan ook niet. Verzoeker vraagt dan ook dat de bestreden beslissing teniet wordt gedaan.“

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.3. De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijf van burgers van de Unie die een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Zij betoogt dat de Belgische staat natuurlijk niets liever doet dan haar af te schilderen als een ernstig gevaar voor de openbare orde en het recidivegevaar als zeer groot inschat. Na een theoretisch betoog omtrent het begrip “openbare orde” en “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”, stelt zij nog dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de betrokken burger mondeling of schriftelijk dient gehoord te worden, informatie in te winnen en deskundigen om advies te vragen. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar afschildert als een serie-crimineel waarvoor elke hoop verloren is en zij wegens haar alcoholverslaving altijd zal hervallen. Zij merkt op dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de beslissing geen deskundige heeft geraadpleegd, noch enig psychologisch verslag heeft geconsulteerd. De verslagen van de PSD geven volgens de verzoekende partij een veel genuanceerder beeld over haar persoon alsook over haar problemen. Zij stelt dat zij verschillende laakbare feiten heeft gepleegd, dewelke zij niet ontkent, noch bagatelliseert, doch dat deze plaats vonden tijdens een onzekere periode in haar leven. Zij meent dat de beweringen van de verwerende partij dat zij geen empathisch vermogen zou hebben en dat zij voortdurend crimineel gedrag aan boord zou leggen, volstrekt ongegrond zijn. Zij wijst erop dat zij dankzij hulpverlening van familie en vrienden en intensieve begeleiding van de sociale begeleiders een ernstig proces heeft meegemaakt waardoor zij anders in het leven staat. Zij wijst erop dat zij intussen ook een positief intakegesprek heeft gehad bij de MEANDER waardoor zij in aanmerking komt voor een ambulante begeleiding, dat zij hebben duidelijk gemaakt dat zij verder zal opgevolgd worden door hen, dat uit dit stuk blijkt dat zij de nodige ambulante begeleiding krijgt. Zij betoogt dat dit dient samen gelezen te worden met de werkbelofte die stelt dat zij haar werkzaamheden kan hervatten indien zij zich ambulant laat begeleiden, dat de werkbelofte gecombineerd met het stuk dat aantoonde dat zij zich ambulant laat begeleiden afdoende aantonen dat zij enerzijds schuldinzicht heeft en anderzijds van haar fouten geleerd heeft. Zij benadrukt dat zij in dit verband in de door haar ingevulde vragenlijst duidelijk gesteld heeft dat zij met deze job wel degelijk een positieve toekomst heeft, dat inderdaad het gegeven dat zij actueel de mogelijkheid heeft om voor een betaalde job in aanmerking te komen, minstens een aanwijzing vormt van schuldinzicht en dus een relevant gegeven is bij de beoordeling van het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde. De verzoekende partij meent dat het immers moeilijk in te zien valt hoe een werkgever bereid zou zijn om haar te werk te stellen, indien zij op basis van persoonlijke contacten, geen vertrouwen zou hebben dat zij, mits de nodige begeleiding, in staat is om te fungeren op de arbeidsmarkt, dat zoals blijkt uit het stuk van MEANDER zij zich ambulant laat begeleiden zodat zij uitzicht heeft op een tewerkstelling. Zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet of nauwelijks blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met dit specifieke gegeven, dat er op geen enkele wijze echt concreet wordt ingegaan in het kader van de motivering op dit punt, zodat ook niet blijkt waarom dit element volgens de verwerende partij het actuele karakter van het gevaar voor

de openbare orde niet kan wegnemen. Zij wijst er ook op dat zij een nieuwe werkgever gevonden heeft om haar aan te nemen bij wie zij zou mogen beginnen werken op 26 augustus 2019 en zij derhalve uitzicht heeft op vast werk. Zij meent dat dit er voldoende op wijst dat zij enerzijds wel degelijk de nodige inspanningen verricht heeft om haar alcoholprobleem te overwinnen alsook dat zij actueel geen gevaar is voor de openbare orde, nu meerdere personen bereid gevonden zijn om haar aan te nemen, dat zij slechts kennis kreeg van deze werkmogelijkheid op 3 juli 2019, zijnde na het nemen van de bestreden beslissing en zij dit onverwijd heeft meegedeeld aan de verwerende partij, dat de verwerende partij hier dan ook ten onrechte aan voorbijgaat en een voldoende zorgvuldig onderzoek op dit punt ook niet blijkt.

3.2.4. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niets liever doet dan haar af te schilderen als een ernstig gevaar voor de openbare orde en het recidivegevaar als zeer groot inschat, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij actueel kan beschouwd worden als een ernstig gevaar voor de openbare orde en dit als volgt:

“Op 25.07.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Turnhout uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg.

Op 28.08.2015 werd het aanhoudingsmandaat van 25.07.2015 onder voorwaarden opgeheven.

Op 12.04.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 3 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad» met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in haar onderhoud te voorzien en met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen een persoon met wie u samenleefde of samengeleefd heeft en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad heeft. Dit feit pleegde u op 24.07.2015.

Op 27.09.2017 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Turnhout uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg. De Correctionele Rechtbank van Turnhout heeft op 16.01.2018 de gunstmaatregel van het probatie-uitstel verleend op 12.04.2016 herroepen.

Vanaf 20.02.2018 kon u uw voorlopige hechtenis verder via elektronisch toezicht ondergaan.

Op 22.02.2018 belde u naar de dienst monitoring van het Vlaams Centrum voor Elektronisch Toezicht om te zeggen dat u uw woonst wenste te verlaten om werk te zoeken. Er werd u uitgelegd dat dat niet mogelijk was in uw huidige regime. U weigerde elke medewerking en u vertrok zonder toestemming naar buiten. Er werd door het Vlaams Centrum voor Elektronisch Toezicht om een seining en opsporing gevraagd. U werd nog diezelfde dag gevat (22.02.2018) en opnieuw opgesloten in de gevangenis van Turnhout.

Op 20.04.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, slagen of verkondingen te hebben toegebracht met de dood tot gevolg, met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was en die niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien. Dit feit pleegde u op 10.09.2017.

Op 10.09.2017 om 11u39 werden de verbalisanten opgeroepen om zich naar de Stationsstraat van Geel te begeven alwaar een bebloed persoon, later geïdentificeerd als J.T., aangetroffen werd tegen een bank in het stadspark. Zij stelden vast dat J.T. in zeer dronken toestand tegen de bank zat en verwondingen in het aangezicht en achteraan het hoofd had. Hij werd overgebracht naar het ziekenhuis van Geel. De verbalisanten konden geen gesprek met hem voeren, aangezien hij dronken en de Nederlandse taal niet machtig was.

J.T. was de dag voordien, op 09.09.2017, om 20u reeds in stomdronken toestand gevallen en met een bebloed aangezicht overgebracht naar het ziekenhuis. Tegen het advies van de dokters, besloot hij diezelfde dag op eigen risico het ziekenhuis te verlaten. J.T. lag vanaf 10.09.2017 in coma en overleed op 26.09.2017.

Op 12.09.2017 nam een getuige contact op met de zus van het slachtoffer, en vertelde dat u het slachtoffer enkele malen opzettelijk had laten vallen. Deze getuige werd op 15.09.2017 verhoord door de politie en verklaarde onder meer dat een Pool, die later kon worden geïdentificeerd als u, erg dronken was en het slachtoffer verschillende malen doelbewust had laten vallen en hem had gestampt

ter hoogte van zijn buik in de zij. Hij maakte de vergelijking met het geluid van een baksteen die op de grond viel.

Prof. Dr. Jacobs kwam tot de conclusie dat samenlezing van de gegevens van de lijkschouwing, de aanvullende technische onderzoeken en de beschikbare medische stukken, toelieten te stellen dat het slachtoffer was overleden ten gevolge van een majeur craniocerebraal trauma met uitgebreide schedelbreuk ter hoogte van het achterhoofd, ontwikkeling van hersenoedeem en diffuse hersenvliesbloeding. Er waren bovendien aanwijzingen dat het slachtoffer een scrotaal trauma had opgelopen, mogelijks ten gevolge van een trap in het kruis.

Op 27 09 2017 verleende de onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding en werd u vervolgd voor het toebrengen van slagen en verwondingen met de dood tot gevolg met de verzwarende omstandigheid dat het slachtoffer een kwetsbaar persoon betrof Door de gevolgen van de zware alcoholproblematiek van uw slachtoffer in het algemeen en de specifieke dronken situatie waarin hij zich op 10.09.2017 bevond, was zijn fysieke weerbaarheid dermate aangetast dat hij extreem kwetsbaar was, wat u ook moet hebben beseft. U betwistte dat u door uw opzettelijke daad de dood van het slachtoffer heeft veroorzaakt en stelde dat er geen duidelijkheid was over de gebeurtenissen van 10.09.2017. De rechtbank besliste op basis van alle beschikbare elementen dat u weldegelijk schuldig was aan het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen die uiteindelijk de dood tot gevolg gehad hebben. De feiten zijn bijzonder ernstig en gebeurden zonder enige aanwijsbare reden. U hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van uw slachtoffer die op een vreselijke wijze is overleden. Het leed voor de nabestaanden, waaronder een minderjarige zoon, moet aanzienlijk zijn.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, U lijkt blijkbaar al langer te kampen met agressie- en alcoholproblemen. U werd namelijk op 12.04.2016 reeds veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor intra familiaal geweld op uw zwangere ex-partner (feit gepleegd op 24.07.2015). Uit het desbetreffend vonnis blijkt; 'Gelet op de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze zich hebben voorgedaan en de gegevens eigen aan de persoon van beklaagde en rekening houdend met zijn gunstig strafregister en met het feit dat beklaagde geconfronteerd wordt met diverse problemen, onder meer agressie en alcoholproblemen, komt het gepast voor hem een bestraffing op te leggen zoals hierna bepaald en de gevangenisstraf met uitstel te verlenen behoudens de voorhechtenis, onder strikte voorwaarden Dit sterke signaal van de rechtbank dat het dringend tijd werd dat u (o.a.) zich zou laten behandelen voor uw alcoholproblematiek en dat u een cursus diende te volgen om uw agressie onder controle te krijgen, lijkt u gewoon naast u neergelegd te hebben De voorwaardelijke straf die u boven het hoofd hing, leek onvoldoende om u aan te zetten uw problemen doeltreffend aan te pakken. Ruim 2 jaar na dit intra familiaal geweld, kampte u nog steeds met dezelfde problematiek zodat het op zijn minst lijkt alsof u met veel inspanningen leverde om u te herpakken. De Correctionele Rechtbank van Turnhout diende de gunstmaatregel van het probatie-uitstel op 16.01.2018 dan ook te herroepen. U leefde de opgelegde voorwaarden, immers met na.

Uw alcoholprobleem wordt ook bevestigd door het schrijven van uw voormalige werkgever d.d. 19.01.2019. Hieruit blijkt: "Wil zijn zeker bereid om W. (...) een nieuwe kans te geven als arbeider binnen ons bedrijf, mits de garantie dat hij een adequate begeleiding volgt voor zijn alcoholproblematiek. Dit heeft in het verleden tot regelmatige afwezigheid op het werk geleidt, vooral op maandag, wat uiteraard niet bijdraagt tot een positieve samenwerking. Mits gegarandeerde behandeling (sic) van zijn alcoholproblematiek bevestigen wij dat wij een job hebben voor W. (...). Daarnaast blijkt uit uw strafregister dat u (minstens) 4 maal veroordeeld werd door de politierechtbank te Turnhout (op 20 06 2014 18 01 2016 13.03.2017 en op 29.11.2017); 3 van die veroordelingen betroffen o.a. "dronken s uren of m soortelijke staat»' Deze veroordelingen door de Politierechtbank bevestigen eveneens dat u weldegelijk al meerdere jaren te kampen heeft met alcoholproblemen. U heeft de verkeersveiligheid derhalve in gevaar gebracht. Bestuurders moeten op de weg altijd de nodige voorzichtigheid in acht nemen en daar past het besturen van een voertuig nadat alcohol is gebruikt absoluut niet bij. Wet is algemeen bekend dat de concentratie en de reactietijd door het gebruik van alcohol negatief worden beïnvloed. Dat u blijkbaar niet aarzelt om dronken achter het stuur te kruipen, toont nog maar eens aan hoe onverantwoord u zich gedraagt en hoe weinig rekening u houdt met derden. Uit het "Vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht d.d. 15.04.2019 uitgesproken door de Strafvuittoevoersrechtbank (hierna: SURB) te Antwerpen blijkt weliswaar dat u met het oog op een ambulante behandeling in het kader van uw alcoholproblematiek aangemeld werd bij CGG De Meander (Turnhout), u was daar welkom voor een intakegesprek van zodra u over de nodige uitgaansvergunningen zou beschikken Na de uitspraak van dit SURB vonnis heeft u slechts twee uitgaansvergunningen genoten (op 13.05.2019 en op 03.07.2019). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een

problematiek die reeds jaren aansleept, na (mogelijks) twee afspraken verholpen zou zijn. U heeft geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat uw alcoholproblematiek onder controle zou zijn en op 04.07.2019 werd u overgeplaatst naar de gevangenis te Beveren waardoor verondersteld kan worden dat u opnieuw zou moeten starten met een nieuwe therapeut/instelling. Uit hetzelfde SURB vonnis blijkt eveneens dat u voor woonst aanvankelijk bij uw broer terecht kon maar dat inmiddels gebleken is dat uw broer u steunt in de ontkenning van de feiten en de alcoholproblematiek waardoor een alternatief gezocht moet worden. Uw broer zou zelf ook met een alcohol-, agressie- en schuldproblematiek kampen.

Op 22 02 2018 toen u onder elektronisch toezicht stond, belde naar de monitoring om te zeggen dat u wenste te vertrekken om werk te zoeken. Er werd u uitgelegd dat dat niet mogelijk was in uw huidige regime. U weigerde elke medewerking en u vertrok zonder toestemming naar buiten. U werd diezelfde dag nog gevat en opnieuw opgesloten in de gevangenis van Turnhout. Uit dergelijk gedrag blijkt dat u het nog steeds moeilijk heeft u aan bepaalde verplichtingen te houden en dat u nog steeds geen schuldbesef lijkt te hebben. Dat u reeds uitgaansvergunningen verkreeg die zonder problemen verlopen zijn, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het met meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Dat uit het SURB vonnis d.d. 15.04.2019 eveneens blijkt dat u zich binnen de gevangenis goed gedraagt en dat u tewerkgesteld bent in de keuken, verandert niks aan het gegeven dat er nog steeds een risico bestaat op recidive. De ernst van de feiten, de herhaling van het geweld, het mislopen van de probatie, de vaststelling dat u al geruime tijd met een alcoholverslaving kampt, de afwezigheid van een bewijs dat uw alcohol- en agressieproblematiek inmiddels degelijk aangepakt werden en onder controle zijn, maken dat een risico blijft bestaan dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen waardoor mogelijkerwijze nog slachtoffers zouden kunnen vallen.

Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen."

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake dient te zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten gepleegd werden die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen, dat dergelijke maatregelen uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt.

Uit voormelde motieven blijkt echter dat de verwerende partij niet enkel heeft gewezen op de veroordelingen opgelopen door de verzoekende partij, doch ook op de aard van de gepleegde feiten, de ernst van de feiten, de strafmaat, het aantal strafbare feiten, de herhaling van het geweld, het mislopen van de probatie, het kampen met een alcoholverslaving en het gebrek aan bewijs dat de alcoholverslaving en agressieproblematiek degelijk aangepakt worden en onder controle zijn, om te besluiten dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijk criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen en dat het gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit voormelde motieven blijkt voorts duidelijk dat de verwerende partij is overgegaan tot een individueel onderzoek van het gedrag van de verzoekende partij om te oordelen of zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en zij hierbij ook uitdrukkelijk de mogelijkheid om het crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten heeft onderzocht, rekening houdend met de objectieve elementen die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Door het enkel naar voren brengen van een theoretische toelichting betreffende het begrip 'openbare orde', toont de verzoekende partij geenszins aan dat de voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.2.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de betrokken burger mondeling of schriftelijk dient gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier, gehoord werd op 12 februari 2019, waarna zij op 8 maart 2019 de vragenlijst heeft ingevuld en deze samen met documenten heeft voorgelegd op 9 april 2019. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een deskundige had moeten raadplegen of de psychologische verslagen had moeten consulteren, toont zij geenszins aan op welke grond de verwerende partij hiertoe gehouden was. Zij toont niet aan dat de verwerende partij op grond van de door haar gekende informatie en de informatie naar voren gebracht door de verzoekende partij, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Zij toont niet aan op welke wijze het raadplegen van een deskundige of het consulteren van een psychologisch verslag had kunnen leiden tot een andere beoordeling, zodat zij niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij haar betoog. Zij stelt dat de verslagen van de PSD een veel genuanceerder beeld geven van haar persoon en haar problemen, doch verduidelijkt geenszins welke feitelijke gegevens weergegeven door de verwerende partij foutief zijn of niet correct beoordeeld zijn door de verwerende partij. De verzoekende partij laat overigens na de verslagen te voegen bij haar verzoekschrift, waardoor het de Raad voorts onmogelijk is om na te gaan of de verwerende partij bepaalde feitelijke gegevens betreffende het gedrag en de problemen van de verzoekende partij foutief heeft weergegeven of niet correct heeft beoordeeld. Door het enkel stellen dat de feiten plaatsvonden tijdens een onzekere periode in haar leven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij bepaalde feitelijke gegevens foutief heeft weergegeven of deze niet correct of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij geenszins waaruit de onzekerheid dan wel bestond. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld over het gedrag en de problemen van de verzoekende partij, er onder meer op wijzend dat blijkt dat de verzoekende partij niet terugschrikt voor het gebruik van geweld en dat zij geen respect heeft voor het leven van anderen en dat gelet op de ernst van de feiten, de herhaling van het geweld, het mislopen van de probatie, de vaststelling dat de verzoekende partij al geruime tijd met een alcoholverslaving kampt, de afwezigheid van bewijs dat de alcohol- en agressieproblematiek inmiddels degelijk aangepakt werd en onder controle is, een risico blijft bestaan dat de verzoekende partij opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen waardoor mogelijkerwijze nog slachtoffers zouden vallen. De verzoekende partij beweert dat zij dankzij hulpverlening van vrienden en familie en intensieve begeleiding van sociale begeleiders een ernstig proces heeft meegemaakt waardoor zij anders in het leven staat, doch beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staakt. De verzoekende partij slaagt er aldus ook met deze blote bewering niet in om de vaststelling van de verwerende partij dat er een risico blijft bestaan dat de verzoekende partij opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen waardoor mogelijkerwijze nog slachtoffers zouden vallen, te weerleggen. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij een positief intakegesprek heeft gehad bij MEANDER waardoor zij in aanmerking komt voor ambulante behandeling, wijst de Raad erop dat dit reeds werd in rekening genomen door de verwerende partij en zij zelfs uitging van de mogelijkheid dat de verzoekende partij reeds twee afspraken had gehad, wat uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken aldus niet blijkt, doch oordeelde dat het zeer onwaarschijnlijk is dat een problematiek die reeds jaren aansleept na twee afspraken zou verholpen zijn, dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat de alcoholproblematiek onder controle zou zijn, dat de verzoekende partij voor woonst bij haar broer terecht kon maar gebleken is dat de broer de verzoekende partij steunt in de ontkenning van de feiten en de alcoholproblematiek. Door enkel te wijzen op het feit dat zij een positief intakegesprek heeft gehad bij MEANDER waardoor zij in aanmerking komt voor ambulante behandeling en dat duidelijk werd gemaakt dat zij verder zal opgevolgd worden en dat zij de nodige ambulante behandeling krijgt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is. Voorts blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij in rekening heeft gebracht dat de verzoekende partij een werkbepoofte heeft van de firma H. mits de garantie dat zij een adequate begeleiding volgt voor haar alcoholprobleem, doch oordeelde dat dit niets af doet aan het feit dat zij een actueel en ernstig gevaar is voor de openbare orde. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat de werkbepoofte gecombineerd met het stuk dat aantoonbaar dat zij zich ambulant laat begeleiden afdoende aantoonbaar dat zij enerzijds schuldinzicht heeft en anderzijds van haar fouten heeft geleerd, nu, zoals gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, het zeer onwaarschijnlijk is dat een problematiek

die reeds jaren aansleept na twee afspraken zou verholpen zijn, dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat de alcoholproblematiek onder controle zou zijn en dat de verzoekende partij voor woonst bij haar broer terecht kon maar gebleken is dat de broer de verzoekende partij steunt in de ontkenning van de feiten en de alcoholproblematiek. Voorts blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht van 15 april 2019, dat op dat ogenblik reeds een werkbelfte voorlag en een aanmelding bij MEANDER met het oog op ambulante begeleiding voor de alcoholproblematiek, doch dat de verzoekende partij afbetalingen doet ten aanzien van één burgerlijke partij maar deze niet in verhouding staan tot haar maandelijkse inkomsten. De verzoekende partij kan dan ook, gelet op de verschillende voormelde elementen, niet dienstig voorhouden dat uit het enkele feit dat er een werkbelfte voorligt gecombineerd met het feit dat zij zich ambulant laat of zal laten begeleiden blijkt dat zij schuldinzicht heeft en van haar fouten geleerd heeft. Ook uit de enkele verklaring van de verzoekende partij dat zij met deze job een positieve toekomst heeft kan niet afgeleid worden dat er sprake is van schuldinzicht. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat, op grond van dit enkele feit, het vooruitzicht op een job, zou kunnen geoordeeld worden dat er niet langer sprake is van een actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde. Immers stelt de Raad vast dat, zoals ook aangegeven wordt in de bestreden beslissing, de verzoekende partij reeds zeven jaar gewerkt heeft in België en geoordeeld werd door de werkgever dat de verzoekende partij een goede werknemer was, doch het hebben van een job de verzoekende partij in het verleden niet heeft verhinderd om strafbare feiten te plegen en herhaaldelijk gewelddadig op te treden. Waar de verzoekende partij stelt dat het moeilijk valt in te zien hoe een werkgever bereid zou zijn om haar te werk te stellen indien zij op basis van persoonlijke contacten er geen vertrouwen in zou hebben dat zij, mits de nodige begeleiding, in staat is om te functioneren op de arbeidsmarkt, gaat zij eraan voorbij dat de door haar gepleegde feiten en gewelddaden hebben plaatsgevonden op privévlak.

Gelet op de motieven *"Uw alcoholprobleem wordt ook bevestigd door het schrijven van uw voormalige werkgever d.d. 19.01.2019. Hieruit blijkt: "Wil zijn zeker bereid om W. (...) een nieuwe kans te geven als arbeider binnen ons bedrijf, mits de garantie dat u een adequate begeleiding volgt voor zijn alcoholproblematiek. Dit heeft in het verleden tot regelmatige afwezigheid op het werk geleidt, vooral op maandag, wat uiteraard niet bijdraagt tot een positieve samenwerking. Mits gegarandeerde behandeling (sic) van zijn alcoholproblematiek bevestigen wij dat wij een job hebben voor W. (...). (...) Uit het "Vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht d.d. 15.04.2019 uitgesproken door de Strafvorderingrechtbank (hierna: SURB) te Antwerpen blijkt weliswaar dat u met het oog op een ambulante behandeling in het kader van uw alcoholproblematiek aangemeld werd bij CGG De Meander (Turnhout), u was daar welkom voor een intakegesprek van zodra u over de nodige uitgaansvergunningen zou beschikken Na de uitspraak van dit SURB vonnis heeft u slechts twee uitgaansvergunningen genoten (op 13.05.2019 en op 03.07.2019). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een problematiek die reeds jaren aansleept, na (mogelijks) twee afspraken verholpen zou zijn. U heeft geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat uw alcoholproblematiek onder controle zou zijn en op 04.07.2019 werd u overgeplaatst naar de gevangenis te Beveren waardoor verondersteld kan worden dat u opnieuw zou moeten starten met een nieuwe therapeut/instelling. Uit hetzelfde SURB vonnis blijkt eveneens dat u voor woonst aanvankelijk bij uw broer terecht kon maar dat inmiddels gebleken is dat uw broer u steunt in de ontkenning van de feiten en de alcoholproblematiek waardoor een alternatief gezocht moet worden. Uw broer zou zelf ook met een alcohol-, agressie- en schuldproblematiek kampen."* en *"Het gegeven dat u officieel in België gewerkt hebt bij de firma Hegrola in Westerlo, dat zij in een begeleidend schrijven bevestigden dat u een goede arbeider was die door de jaren voldoende ervaring heeft opgebouwd en dat zij bereid zijn u een nieuwe kans te geven mits de garantie dat u een adequate begeleiding volgt voor uw alcoholprobleem, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u bij de firma Hegrola heeft opgedaan, zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Polen of daar waar u zich zal vestigen enkel positief beïnvloeden. Uit niks blijkt dat u met de thans reeds gevolgde opleidingen en de werkervaring die u in België opdeed, geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven."*, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat uit de bestreden beslissing niet of nauwelijks blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven van de mogelijkheid tot werk mits begeleiding en de (geplande) begeleiding door MEANDER. Uit het geheel van de motieven waar onder meer gewezen wordt op voormelde vaststellingen betreffende de mogelijkheid tot werk en de (geplande) begeleiding en op de twee veroordelingen van de verzoekende partij, de aard van de gepleegde feiten, de ernst van de feiten, de strafmaat, het aantal strafbare feiten, de herhaling van het geweld, het mislopen van de probatie, het kampen met een alcoholverslaving, het gebrek aan bewijs dat de alcoholverslaving en agressieproblematiek degelijk aangepakt worden en onder controle zijn, blijkt wel

degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, waarom de elementen van werk en begeleiding het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet kan wegnemen.

Waar de verzoekende partij nog wijst op het feit dat zij een nieuwe werkgever heeft gevonden om haar aan te nemen, dat zij derhalve uitzicht heeft op vast werk, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit gegeven niet aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zoals ook wordt erkend door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij opnieuw kan beginnen werken. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze een werkbelofte of een contract bij een andere werkgever tot een ander oordeel zou kunnen leiden over het al dan niet aanwezig zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde. De verzoekende partij toont ook geenszins aan op welke wijze het enkele feit dat zij de kans krijgt om bij verschillende werkgevers te werken, zou aantonen dat zij inspanningen verricht om haar alcoholprobleem te overwinnen en dat zij geen gevaar is voor de openbare orde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen

een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

Betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Uit het formulier hoorrecht alsook uit de veroordeling d.d. 12.04.2016 blijkt dat u in het verleden een relatie had met T.V. (...) geboren te G. (...) op xxx, van Belgische nationaliteit. Uit deze relatie zou op xxx te G. T.N. (...) (Belgische nationaliteit) geboren zijn. Bij uw hoorrecht voegde u een ongedateerde, met de hand waarin ze aangeeft dat u de vader van N. (...) bent, dat ze liever zou hebben dat u in België blijft omdat N. (...) echt gehecht is aan u en dat hij weent als ze het bezoek in de gevangenis moeten afronden. Vooreerst kan opgemerkt worden dat u N. (...) niet officieel als uw zoon erkend heeft. Uit uw rijksregister blijkt dat u nooit officieel op éénzelfde adres was ingeschreven als T.V. (...) en N. (...). Sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET) bezocht N. (...) begeleid door zijn moeder, u slechts 12 (gegevens tot 10.07.2019, bezoek op 17.03.2018, 07.04.2018, 28.04.2018, 10.05.2018, 19.05.2018, 14.07.2018, 01.09.2018, 20.10.2018, 29.12.2018, 16.02.2019, 23.03.2019 en 01.06.2019)

'U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe u invulling geeft aan het gezins-en /of familieleven met N. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van N. (...), of u deelt in de beslissingen

over de opvoeding, of u regelmatig telefonisch contact heeft in de perioden tussen twee bezoeken door en dergelijke meer.

Er is enkel de bewering van mevrouw en u dat het wel degelijk uw zoon is en dat hij aan u gehecht is. Er liggen echter geen objectieve stukken voor die op gedegen wijze onderbouwen dat N. (...) weldegelijk uw zoon is en dat u een sterke band had en nog steeds heeft met hem.

Ervan uitgaande dat deugdelijk aangetoond zou zijn dat u zich weldegelijk kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna *quod non* kan opgemerkt worden dat mevrouw T. (...) zwanger was toen u haar op 24.07.2015 opzettelijk verwondingen of slagen toebracht).

Vervolgens heeft het gegeven dat u inmiddels N. (...) had, u er niet van weerhouden nog strafbare feiten te plegen evenmin heeft het vaderschap u ertoe aangezet om uw drank-agressieprobleem aan te pakken. N. (...) was nog geen 2 jaar oud toe u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde nadat u iemand opzettelijke slagen en verwondingen die de dood tot gevolg hadden, had toegebracht. Vanaf 20.02.2018 kon u uw voorlopige hechtenis verder via elektronisch toezicht ondergaan, eventueel zou u uw (vermeende) zoon op die manier vaker kunnen zien hebben, u kon zich echter niet aan de voorwaarden houden waardoor u twee dagen later weer naar de gevangenis moest. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin ten opzichte van N. (...).

Zoals reeds vermeld bezocht N. (...) u sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET) slechts 12 keer (gegevens tot 10.07.2019). De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk- EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet van uit uw herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien hij wat ouder is, u niet zou kunnen komen opzoeken in uw land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van zijn (toekomstige) schoolvakanties door te brengen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM 3 oktober 2014, nr.12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013 nr. 30/2013) Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de daad van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76, EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamešević/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uw broers R.L. (...)(..., van Poolse nationaliteit, E-kaart geldig tot 10.05.2022) en R.P.S. (...) (...), van Poolse nationaliteit, E-kaart geldig tot 12.12.2019) verblijven in België. Uw broer L. (...) komt regelmatig op bezoek in de gevangenis. Uw broer P. (...) kwam op 22.08.2015 en op 31.01.2018 op bezoek in de gevangenis (de bezoekerslijst tot 03.07.2019). Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw broers, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen u en (één van) uw broers die aanleiding zou geven tot het aanvaarden van een beschermenswaardig gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat zij u bezoeken in de gevangenis betekent niet noodzakelijkerwijze dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land

waar u zich zal vestigen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U verklaarde in februari 2010, toen u bijna 18 jaar oud was, aangekomen te zijn op het grondgebied. Pas in het begin van 2011 regelde u uw verblijfssituatie. Thans bent u 27 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van +/- 9 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt Immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. In uw hoorrecht verklaarde u dat uw ouders in Polen wonen.

Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u officieel in België gewerkt hebt bij de firma Hegrola in Westerlo, dat zij in een begeleidend schrijven bevestigden dat u een goede arbeider was die door de jaren voldoende ervaring heeft opgebouwd en dat zij bereid zijn u een nieuwe kans te geven mits de garantie dat u een adequate begeleiding volgt voor uw alcoholprobleem, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u bij de firma Hegrola heeft opgedaan, zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Polen of daar waar u zich zal vestigen enkel positief beïnvloeden. Uit niks blijkt dat u met de thans reeds gevolgde opleidingen en de werkervaring die u in België opdeed, geen toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in uw herkomstland. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijk belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

Gelet op voormelde uitgebreide motivering omtrent het gezinsleven en het privéleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing een gedegen onderzoek naar een mogelijke schending van het recht op een gezins- en privéleven conform artikel 8 van het EVRM blijkt en dat een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij de overheid moet bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk en waarbij de overheid een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek dient te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis had of zou moeten hebben, geschiedde in de bestreden beslissing. Met haar voornamelijk theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM en het louter stellen dat zij wel degelijk bescherming geniet van artikel 8 van het EVRM, dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat zij een familie- en gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM dat dient beschermd te worden en het herhalen van de elementen die betrekking hebben op haar gezins- en privéleven, met name dat zij hier acht jaar verblijft, hier gewerkt heeft, naaste familieleden heeft in België, hier een ex-vrouw heeft alsook een, weliswaar niet-erkend, kind dat zij vaak genoeg ziet in de gevangenis en dat haar ex-vrouw een verklaring heeft bijgebracht dat zij wel degelijk een goede relatie heeft met het kind – waarbij dient vastgesteld te worden dat deze feiten op zich niet betwist werden en in de belangenafweging weergegeven in de bestreden beslissing betrokken werden – weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Evenmin toont zij met dergelijk betoog aan dat deze motieven niet conform artikel 8 van het EVRM zijn. Zij verduidelijkt niet met welke relevante elementen geen rekening werd gehouden bij de gemaakte belangenafweging, noch op welke wijze deze niet billijk zou zijn. Zij toont niet aan dat het door de verwerende partij gevoerde onderzoek onvoldoende nauwkeurig is of dat zij met bepaalde omstandigheden waarvan zij kennis had of zou moeten hebben geen rekening heeft gehouden.

Met de enkele stelling dat mevrouw T. geen enkel belang heeft om niet de waarheid te vertellen nu zij in het verleden het slachtoffer van partnergeweld is geweest, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven *“Er is enkel de bewering van mevrouw en u dat het wel degelijk uw zoon is en dat hij aan u gehecht is. Er liggen echter geen objectieve stukken voor die op gedegen wijze onderbouwen dat N. (...) weldegelijk uw zoon is en dat u een sterke band had en nog steeds heeft met hem.”* en *“Vooreerst kan opgemerkt worden dat u N. (...) niet officieel als uw zoon erkend heeft.*

Uit uw rijksregister blijkt dat u nooit officieel op éénzelfde adres was ingeschreven als T.V. (...) en N. (...). Sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET) bezocht N. (...) begeleid door zijn moeder, u slechts 12 (gegevens tot 10.07.2019, bezoek op 17.03.2018, 07.04.2018, 28.04.2018, 10.05.2018, 19.05.2018, 14.07.2018, 01.09.2018, 20.10.2018, 29.12.2018, 16.02.2019, 23.03.2019 en 01.06.2019)

‘U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe u invulling geeft aan het gezins-en /of familieleven met N. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van N. (...), of u deelt in de beslissingen over de opvoeding, of u regelmatig telefonisch contact heeft in de perioden tussen twee bezoeken door en dergelijke meer.”

Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij – hoewel zij wijst op haar twijfels betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar niet-erkende zoon – alsnog is overgegaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM en dit als volgt:

“Ervan uitgaande dat deugdelijk aangetoond zou zijn dat u zich weldegelijk kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna quod non kan opgemerkt worden dat mevrouw T. (...) zwanger was toen u haar op 24.07.2015 opzettelijk verwondingen of slagen toebracht.

Vervolgens heeft het gegeven dat u inmiddels N. (...) had, u er niet van weerhouden nog strafbare feiten te plegen evenmin heeft het vaderschap u ertoe aangezet om uw drank-agressieprobleem aan te pakken. N. (...) was nog geen 2 jaar oud toe u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde nadat u iemand opzettelijke slagen en verwondingen die de dood tot gevolg hadden, had toegebracht. Vanaf 20.02.2018 kon u uw voorlopige hechtenis verder via elektronisch toezicht ondergaan, eventueel zou u uw (vermeende) zoon op die manier vaker kunnen zien hebben, u kon zich echter niet aan de voorwaarden houden waardoor u twee dagen later weer naar de gevangenis moest. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin ten opzichte van N. (...).

Zoals reeds vermeld bezocht N. (...) u sinds u op 27.09.2017 in de gevangenis belandde (met een korte onderbreking van 2 dagen ET) slechts 12 keer (gegevens tot 10.07.2019). De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk- EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet van uit uw herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien hij wat ouder is, u niet zou kunnen komen opzoeken in uw land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van zijn (toekomstige) schoolvakanties door te brengen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM 3 oktober 2014, nr.12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013 nr. 30/2013) Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van e ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76, EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet. Zij toont niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat met bepaalde relevante gegevens geen rekening werd gehouden, noch dat deze motieven niet conform de door haar naar voren gebrachte rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM zijn.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij met het louter stellen dat zij pensioenrechten heeft opgebouwd niet aantoont op welke wijze dit element op zich zou kunnen aantonen dat zij zich kan beroepen op een beschermingswaardig privéleven, en nog minder op welke wijze dit feit op zich of in combinatie met de andere elementen, ertoe zou kunnen leiden dat geoordeeld dient te worden dat haar privébelangen zwaarder doorwegen dan de bescherming van de openbare orde. Bovendien heeft de verwerende partij betreffende het feit dat de verzoekende partij gewerkt heeft in België geoordeeld dat *“Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten (...) de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven (rechtvaardigen).”*

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing een ontoelaatbare inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven, noch dat het in de bestreden beslissing gevoerde onderzoek niet kan beschouwd worden als afdoende in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat de motieven betreffende artikel 8 van het EVRM op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen of foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen waarvan zij kennis had of had moeten hebben, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De Raad stelt aldus vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er een belangenafweging aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt. De verwerende partij heeft aldus bij het treffen van de bestreden beslissing onderzocht of deze maatregel een risico vormt op een schending van artikel 8 van het EVRM. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat deze belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

3.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER